

ลักษณวิไล ญาวิโสธรณ์ 2551: ศึกษาการใช้ภาษาและเนื้อหาในไบเซียมซี
ปรัชญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาไทย) สาขาภาษาไทย ภาควิชาภาษาไทย
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: รองศาสตราจารย์ชลอ รอดลอย, ศศ.ม.
263 หน้า

วิทยานิพนธ์นี้มีวัตถุประสงค์ 3 ประการ ประการแรกเพื่อศึกษาลักษณะการใช้ภาษาใน
ไบเซียมซีด้านการใช้คำ สำนวน และโวหารภาพพจน์ ประการที่สองเพื่อศึกษาลักษณะและ
ประการสุดท้ายศึกษาเนื้อหาในไบเซียมซี

ข้อมูลสำหรับการศึกษาวิจัยเรื่องนี้เป็น ไบเซียมซีจำนวน 22 แห่ง จากศาลเจ้า วัด และศา
สนสถานในจังหวัดภาคกลางจังหวัดละ 1 แห่ง โดยใช้วิธีสุ่มอย่างง่าย รวมไบเซียมซีจำนวน 597
ใบ

ผลการศึกษาพบว่า ไบเซียมซีมีการใช้คำดังนี้ คือ คำประสม คำซ้อน คำซ้ำ คำแสดง
อารมณ์และคำสัมผัส เพื่อสื่อความหมายทั้งความหมายโดยตรงและความหมายโดยนัย การใช้คำ
เพื่อให้เนื้อความมีความหมายชัดเจน มีการเล่นสัมผัสเสียงของคำ ทำให้เกิดจินตภาพ ให้ความ
ความรู้สึกให้เกิดอารมณ์ในการอ่านมากยิ่งขึ้น การใช้สำนวนพบว่าใช้สำนวนเดิมและสำนวน
เปลี่ยนแปลงเพื่อสื่อความหมายโดยนัยให้ผู้อ่านเกิดแนวคิด การใช้โวหารภาพพจน์ พบว่ามี
การใช้โวหารเปรียบเทียบสิ่งต่างๆ คือ อุปมาอุปไมย อุปลักษณะ อุปมานิทัศน์ และการอ้างถึง
ทำให้เข้าใจความหมายของเนื้อหาในไบเซียมซีมากขึ้น การใช้ฉันทลักษณ์ส่วนใหญ่คงรูปแบบ
ฉันทลักษณ์เดิมของกลอนสุภาพและกลอนนิราศ เนื้อหาในไบเซียมซีและส่วนเนื้อหาพบว่า
เนื้อหาด้านความเชื่อ ในโศกตลกและกฎแห่งกรรม การถามตอบ ความเปรียบในวรรณคดี
นอกจากนั้นยังแทรกคำสอนในพระพุทธศาสนาตามมงคล 38 ที่แสดงพื้นฐานความต้องการของ
มนุษย์ สะท้อนค่านิยมในความเชื่อของคนในสังคมไทย ที่ต้องการดำรงชีวิตอย่างปกติสุข

ลายมือชื่อนิสิต

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

28 / 05 / 2551